

steren i de tilfælde, hvor ministeren har delegeret sin kompetence til at træffe afgørelser. En sådan mulighed for at klage til ministeren antages normalt at være til stede, når der sker delegation af kompetence, medmindre klageadgangen afskæres.

Forslagets stk. 2 er ny og giver ministeren hjemmel til at fastsætter regler om klage i bekendtgørelser, der udstedes efter loven, herunder om, at de afgørelser, der træffes efter bekendtgørelsen, ikke skal kunne påklages. En lignende hjemmel findes også i anden lovgivning på natur- og miljøområdet. Ministeren har således mulighed for at bestemme, at sådanne afgørelser skal kunne påklages til Naturklagenævnet. Det forventes, at ministeren i de fleste tilfælde vil bestemme, at afgørelser, der træffes efter bekendtgørelser, ikke skal kunne påklages til Naturklagenævnet eller anden administrativ myndighed.

Dog forudsættes det, at der i de regler, som skal udarbejdes om Natura 2000-skovplaner efter § 16, jf. § 14, stk. 1, vil blive fastsat regler om, at spørgsmålet om planernes tilvejebringelse kan påklages til Naturklagenævnet.

Til § 62

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs § 39 a og bestemmer, hvem der er klageberettigede. Bestemmelsen er senest ændret ved lov nr. 447 af 31. maj 2000 om ændring af visse miljølove (Implementering af Århuskonventionen mv.). Efter den gældende bestemmelse er følgende klageberettigede:

- Den, som afgørelsen retter sig imod.
- Den, som i øvrigt har en væsentlig, individuel interesse i sagen.
- Visse foreninger og organisationer kan klage over afgørelser om pålæggelse af fredskovspligt, ophævelse af fredskovspligt og dispensation til byggeri, anlæg og terræændringer.

Afgørelserne kan som hidtil påklages af adressaten for afgørelsen og enhver, som i øvrigt har individuel, væsentlig interesse i sagen. I de tilfælde, hvor adressaten ikke er ejeren af ejendommen, antages denne at have væsentlig, individuel interesse i sagen.

Klageadgangen for foreninger og organisationer videreføres uændret. Dog er der tillagt visse foreninger og organisationer klageadgang for så vidt angår afgørelserne efter kapitel 4 om beskyttelse af skovnaturtyper og arter.

De bestemmelser, der herefter ikke kan påklages af foreninger og organisationer, der efter deres formål har interesse i en sag, er afgørelser om ophævelse af majoratsbåndet, jf. § 7, stk. 2, om dispensation vedrørende driften af de enkelte fredskovspligtige arealer,

jf. §§ 8 - 10, om dispensation til udstykning, jf. § 12, om dispensation fra bestemmelserne om bevaring af egekrat, ydre skovbryn og småbiotoper, jf. §§ 26 - 28, om justering af grænserne for fredskovspligt, jf. § 37, og om påbud, jf. § 51, stk. 2.

De øvrige bestemmelser i forslaget § 62 er i overensstemmelse med den gældende lovs § 39 a og i øvrigt med lignende bestemmelser om klage i ministeriets øvrige lovgivning.

Til § 63

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs § 40, der indeholder de nærmere regler for hvilke forhold, der skal iagttages, når der er klaget over en afgørelse.

I stk. 1 fastsættes klagefristen som hidtil til 4 uger.

Stk. 2 er en ny bestemmelse, som slår fast, at klage skal indgives skriftligt til den myndighed, som har truffet afgørelsen, og som derefter sender klagen videre til Naturklagenævnet med sine bemærkninger til klagen. Dette er den almindelige procedure for indsendelse af klage til Naturklagenævnet også efter anden lovgivning. Kravet om skriftlighed udelukker ikke, at klage kan indsendes digitalt.

Efter stk. 3 må en afgørelse ikke udnyttes, før klagefristen er udløbet.

Efter stk. 4 har en klage over en tilladelse opsættende virkning, dvs. at den ikke må udnyttes, før klagemyndigheden har truffet afgørelse eller bestemmer andet. For afgørelser om, at et areal bliver fredskovspligtigt efter § 4, indebærer bestemmelserne i forslaget § 3, at fredskovspligten ikke vil blive noteret i matriklen, før klagefristen er udløbet. Hvis der klages, indebærer stk. 4, at fredskovspligten ikke vil blive noteret, før Naturklagenævnet har truffet afgørelse eller bestemt andet. Selve tilplantningen kræver imidlertid ikke tilladelse, idet skov efter landbrugsloven er en landbrugsafgrøde. Arealet kan derfor tilplantes med skov, uanset om der er klaget over afgørelsen om fredskovspligt, jf. bemærkningerne til § 4.

Stk. 5 og 7 omfatter efter forslaget både afgørelser efter §§ 19 - 21 og påbud efter § 51, stk. 2. Der skelnes mellem afgørelser/påbud om at iværksætte foranstaltninger og afgørelser/påbud om at ophøre med eller undlade foranstaltninger. Bestemmelserne om, at klage har henholdsvis opsættende virkning og ikke opsættende virkning, indebærer, at ejeren ikke sættes i unødigt udgift som følge af påbuddet, før udfaldet af klagesagen er kendt.

Stk. 6 er ny. Den bestemmer, at klage over en afgørelse efter §§ 19 - 21 i visse tilfælde ikke har opsættende virkning, dvs. at ejeren skal foretage det påbudte, selv om han har klaget. Det skal han, hvis der er